

8/12 Prædiken til 2. søndag i advent 2019. Matth. 25,1-13.

"Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen". Derfor skal I have olie nok på jeres lamper, for ellers lægger mørket sig over jer, og I kommer for sent til lyset. Nu kommer den gode tid – Kristi genkomst. Så må I have et lager af lys, for at kunne tage godt imod lyset.

Det lyder mærkeligt og er en barsk måde at sige det på. Men det er, fordi det er lidt omvendt i forhold til, hvad vi plejer her.

Teksten siger: *"Du skal have nok olie på lampen til at kunne glæde dig over de gode tider"*. Vi plejer at tænke: *"Du skal have nok olie på lampen, så der er til dårlige tider"*.

Det er, fordi vi historisk set har været gode til at fordele dét, vi havde hen over året til forskellige årstider. Så vi er vant til at have nok.

Det er den gamle sang om Kyndelmisse, dvs. omkring 1. februar, hvor der skulle være halvdelen af foderet til dyrene tilbage, og halvdelen af brændet til komfuret tilbage. Og det var der, hvis man var en dygtig husbond og husmor. Der var olie nok på lampen, så der var til dårlige tider hen mod slutningen af vinteren. Og vi er vant til at have nok i forhold til så mange andre mennesker i denne verden, som ingenting har. Men nu får vi altså også at vide, at vi skal have nok olie på lampen, så der er til gode tider, som vi har i vente. Så det er nok ikke foder og brændsel, der er tale om hér. Det er mere den åndelige side af sagen: Vi skal være klar til at være glade. Bliv klar til at være glad. Det er egentlig, hvad advent går ud på. Vi skal gemme noget olie på den indre lampe til at kunne gløde, være glade, når den glade tid kommer: julen og budskabet om Jesus, der blev født i Bethlehem.

Det er ligesom dén sang, konfirmanderne har lært mig for mange år siden, der hedder "Solsorte Decemberfugl". Solsorten er en decemberfugl, fordi den kan lære os at stole på lyset, når vi oplever dens ukuelige optimisme.

Jo, det bliver lyst igen, og så er jeg klar!

"Netop når solen står lavt, får vi lyset som en gave", hedder det i sangen...

Der er ikke længe til, at lyset vender tilbage.

Når dagene bliver længere, da får vi lyset som en gave. Når julen kommer, da får vi lyset som en gave. Da får vi lyset i Jesus Kristus som en gave.

Vi kan ende med at lukke os ude fra glæden over netop dette lys, hvis vi gør som de tåbelige brudepiger og ikke gemmer et overskud af håb til at gå glæden i møde med.

Og så får jeg lyst til at sige, at olien på lampen i overført betydning kan være af så mange slags, når bare denne olie er udtryk for en åndelig styrke, vi bruger som en drivkraft. Olien på lampen kan da også godt være en sorg, man har. Noget, man kæmper med. Noget, der har gjort indtryk. Der var et år, hvor jeg oplevede op mod jul en barnedåb, en glædelig begivenhed i kirken, hvor gæsterne både sagde tillykke til familien med dåbsbarnet, men også kondolerede nogle af de tilstedeværende, som havde oplevet et dødsfald for nylig. Der var en særlig olie på deres lampe, en glød der stammede fra en sorg, men gløden kunne alligevel nære glæden over det lille barn, der var kommet til verden. Fordi både glæden og sorgen var til stede i deres hjerter, og begge dele kunne rummes dér. I kirken kunne deres tro rumme begge dele. Om lidt skal vi synge en salme af Brorson, "I jomfruer, I kloge", nr. 271.

Det er nok ikke lige dét salmenummer, der er slidt mest her i kirken. I Kerte kunne kirketjeneren i hvert fald ikke huske, han tidligere havde hængt dét nummer op. Det er en rigtig Evangeliesalme, som lægger sig tæt op ad dagens tekst. Tekstnære salmer var mere almindelige i gamle dage, end de er i dag.

Og så passer salmen godt i traditionen på Brorsons tid med at se Jesus som brudgommen, og menigheden som bruden.

I dette tilfælde bliver menigheden så malet frem som brudepigerne, der skal vente på brudgommen og være klar til at gå med ham ind i bryllupssalen, ind til den store fest.

Himmeriges fest, i symbolsk forstand. Olien på lampen – det er håbet om det gode, der er i vente. Oliens på lampen er evnen til at kunne glæde sig til det gode, der er i vente. Oliens på lampen er også modet til at turde vise denne glæde, dette håb, over for sine medmennesker.

Som det bliver sagt ved dåben: ”Dén, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det”. Glæden og håbet i Jesus Kristus er dén lampeolie, der skal lyse i adventstiden. Adventstid er ventetid – i håb.

Amen.

Vor Fader i Himlen,

Vi beder dig om en god adventstid for alle mennesker.

Lad dit lys finde vej til vore hjerter. Lær os at finde vej til det sande lys, i Evangeliet om Jesusbarnet, der bliver født – uden pomp og pragt, men ved den sande glæde.

Vær med os, hvis vi føler os alene i al decembers hast, og led os ind i en stille og fortrøstningsfuld forventning.

Se ned til os, når vi frygter for fremtiden og for vore kæres skæbne.

Vær med dén, der sidder i mørket og dødens skygge. Vær med vor Dronning og hele hendes hus. Giv dem og os alle at leve i trøst fra dig og i håb om julefred og lys i mørket.

Amen.

Salmer:

754: [Se, nu stiger solen](#) (Mel Oluf Ring 1915)

87: [Det første lys er Ordet](#)

271: [I jomfruer, I kloge](#)

74: [Vær velkommen, Herrens år](#)